

כונים, ליצור במחסנו על ידי פעולות אלה עורך ניכר של סמים, שמחירם לא נפל מסכנתם. בין יתר הדרכים, בהן אחז סטולר, כדי לסלק את ספריו התקשר גם עם שתי רופאות. סיפור ארוך, שכתוצאה ממנו הן חתמו על מתכונים. אמר הרוק: יש לי חולה סרטן, שבכדי להקל על סבלו, עלי לתת לו גורת של קוקאין. משום מה האמינו לו הרופאות, חתמו לו במשך תקופה ארוכה על מתכונים, עבור חולה שמעולם לא ראוהו, ששמו היה בדוי, ושלא מעשה לא היה קיים כלל. הן גם

זהים לקחי האוטובוסים, במחירים כפולים, יקלו על הרוק והתורים המקשטים את תחת העיר. היה זה בסך הכל, חקוי מאוחר, של השג תל אביבי והיפאי נושן. היו ימים. 36 בעלי מוניות, שחשו על בשרם את הדלדול בכיסיהם של לקוחותיהם מתמול שלשום, יצרו חברה בשם אילה, אשר רו להקים שרות פנים-עירוני, שיפעל מ-05.30 ועד 01.00. בעלי המספרים הירוקים ביניהם נכים, מאסו מלעמוד ליד תחנותיהם, לזכות בנוסף אחד או שנים ביום. עוד הצטרפו אליהם: בודדים שהיו מעוסקים עד כה

באחד המקצועות הראשיים בסמסטר השני. הסטודנטים פנו מיד למנהל הסניון, פרוי פסור סידני גולדשטיין, בקשו ממנו לבטל את הגזירה, טענו כי גם בימי התקנון הישן נאלצו לעבוד למחיתם, לשלם הון עבור חררי מגורים, דבר שהקשה על למודיהם. ה' שינוי הקיצוני יגרם להם לתקלות רציניות, יכבד עליהם ביותר. תשובתו של המנהל באה כרעם: "הסטניון אינו מוסד פילטרופי, עליכם לציית לתקנון, אינו לטובתכם."

לסטודנטים המאוכזבים לא נותרה ברירה. הם הכריזו שביתת אזהרה ליום אחד, נתמכו גם על ידי תלמידי השנים ב', ג', ד', בהם לא פגעה הגזירה, אבל שהצטרפו לשובתים. הכריזו סטודנט: "מה הם רוצים ממני? אני רוצה להיות מהנרס, לא פרופסור!"

עתונות

כושי כושי בא

שעות מספר לפני שנאסר עמוס קינן, איש הארץ, ליד ביתו של שר התחבורה ה' מנחם דוד צבי פנקס, בלילה בו התפוצצה פצצה בפתח דירת השר, סיים העתונאי ה' צעיר (25) את כתיבת תורו היומי עוזי ושות'. זה היה האחרון בסדרת הרשימות הסאטיריות שפירסמו את שמו. הרשימה הופיעה בגליון הארץ שיצא לאור למחרת הפצצה. כאשר ישב קינן בבית הסוהר ה' טיף הטור להתפרסם בעתון, אולם נכתב על ידי חברי מערכת אחרים.

לאחר שבית הדין זיכה את קינן ואת שאל-תיאל בן-יאיר מאשמת נשיאת הפצצה, שוב לא היו פערי הארץ פתוחים לפניו. הוא זי"ס סה למצוא עבודה במקומות אחרים, במק"צועות שונים, אולם נתקל בסרובים. יש לו הרושם כאילו נתן מישהו הוראה סודית לא להעסיק אותו, התאונן קינן.

משך חמשת החודשים מאז שוחרר על ידי בית הדין המחוזי בתל-אביב, התהלך בצל הערער שהוגש לבית הדין העליון על ידי פרקליט המדינה. מצבו החמיר היה בכל רע, הוא נאלץ להכין בעצמו את ארוחותיו, מ' שתי סיבות: כדי לחסוך בכסף ומפני שאמו, לשעבר פקידה בלשכת המס של ההסתדרות ואשר ענין הפצצה גרם להם של ההסתדרות נסעה אל קרוביה בארגנטינה, למנוחה קצרה.

חידו ממצוקה. לבסוף פנה קינן, ב' לית ברירה, שוב אל גרשום שוקן, עורך ובעל הארץ, אשר חלץ אותו מן המצוקה הכספית, הזמין אצלו טור יומי של קריק'טורות מענייני דיומא, בהן מופיעה דמות אחת, "כושי". השבוע הודפסו הקריקטורות הראשונות של קינן בהארץ. הן לא היו ח' תומות, אפילו לא בשם בדוי.

תחבורה

שרות בדם

החולה האנושה במחלת הפיגוריס הכרו'ניים, ירושלים, עמדה להחלים השבוע, לפחות מתופעה אחת של מחלתה. העיר עמדה ל' להתברך בשרותי מוניות, שיפעלו בקחים

ולמן חשין, הוצאה מן הסל לראוה כל ה' כביסה המלוכלכת שהצטברה במשך שלשת השנים האחרונות. בזה אחר זה עלו לזוכן העדים הדמיות העיקריות, המשכו בעיסוקן החביב: להוכיח שהצד השני אשם במצבה העלוב של עיריית הבירה. הטענות לא הש' תנו במאומה, קבעו עתה כלפני שנה, כי הקואליציה הימנית אינה מוכשרת לנהל את עניני העיר, או מצד שני, כי האופוזיציה השמאלית מחבלת בהם.

עדות או נאום? ההצעות המעשיות, העלולות, באחד הימים, להוציא את העגלה מהבוק, שהושגו בפני ועדת החקירה, היו מעטות. הן לא נכללו לבטח בהודעת ראש העיר יצחק קרוב כי האופוזיציה אשמה; הן גם לא נשמעו מתוך נאומי בן חמשת השעות של ראובן שרי, ראש האופוזיציה, שדמה יותר לנאום בחירות, מאשר לעדות בפני ועדת חקירה; הן אפילו לא נכללו ב' עדותו של דניאל אוסטר, ראש העיר לשעבר, שעזב את כסאו לפני יותר משלש שנים עם דמעות בעיניו, ושהציע עכשיו, מינוי גוף בלתי מפלגתי להנהלת עניני העיר: ה' הצעה היתה שקופה מדי, באה כדי להחזיר את מציעה לעירייה.

חריפתו, חריפתו. ככרוך הבעיות ב' עולם, מונח גם ביסודה של זו — כסף, ה' סיכויים, שההתנצחות המועתקת לאולם בית הדין העליון, תיצור אותו שם, הם קלושים, פרט לנס, או להעלאה דרסטית (כמעט בלתי אפשרית) של המסים. ששורת רק אפשרות אחת: לפנות אל הודו העשיר, להטיל את האחריות על שכמו, להגיד לו: "עני ואביון אני, חרפתך תהיה זאת, אם לא תעזור לי." המרעט של האפשרות: הודו האחד שיש לעיריית ירושלים, הממשלה, אינו נמנה על העשירים.

חינוך

מהנדס. לא פרופסור

מתוך 700 מועמדים שעמדו בפני ועדת המבחן של הסניון החיפאי בתחילת שנת ה'למודים האחרונה, נתקבלו רק 350, שהת' פורו במגמות השונות, החלו ללמוד בשק"ר דה רבה כדי לסיים את ארבעת השנים ה' ארוכות שנכונו להם.

באחד הימים של השבוע שעבר, נכנס פרופסור יוחנן רטנר, סגן מנהל המוסד, ל' חדר ההרצאות הגדול ומלא התלמידים, כ' בידו שלשה עמודים מודפסים במכונת כתיבה, החל לקרוא בטון נמוך את תקנון ה'למודים החדש.

תוך דקות ספורות עבר באולם רחש ש' גבר והלך. כל אימת שרבו הסעיפים, אילץ את הפרופסור להגביר את קולו, לקרוא את התלמידים לסדר.

אך הסדר לא בא במהרה. תלמידי השנה הראשונה של הסניון לא נרגעו. הסיבה: לפי התקנון החדש יצטרכו מעתה: ● להבחין בכל המקצועות הראשיים באם יכשלו אף באחד מהם בלבד. ● להבחין במקצועות הראשיים כבר ב' סמסטר (מועד) הראשון. ● לחזור על שנת ה'למודים באם ייכשלו

קינן ובן-יאיר מקשיבים לזיכויים הסופי בבית-הדין העליון "כאילו ניתנה הוראה סודית..."

רשמו מגות של 0.25 גרם קוקאין, בו בזמן שהכמות היגילה במקרים כאלה היא 0.01 — 0.02 גרם. הרוקח הפקח לא הסתפק אפילו בזה, וזיף גם את מספר הנרות על ידי הוספת אפסים ביד רחבה.

בבית הדין המחוזי התל-אביבי, עלו שתי הרופאות על דוכן העדים, מסרו את כל ה' סיפור בשעת משפטו של סטולר.

גברת דוקטור כוהן, וגברת דוקטור רחל, קרא ברנר-כרונוון, עורך דינו של הרוקח, "אשמות בדיוק כמו מרשי!" אבל בית הדין לא יכול היה לקבל את טענתו, היות ולא הן האשמו כלל.

לפני שלשה חודשים יצא יפים סטולר את בית הסוהר, ומה שנראה היה כענין רדום נתעורר מחדש, לפחות מאחורי דלתותיו של משרד הבריאות, שם הוקמה, על פי דרישתו של חיים שיבה, מנהלו הכללי, ועדה, שמתפקידה היה להחליט על עתידו של הרוקח. ועדה זו, מטרה דין וחשבון לשר הבריאות הקודם, יוסף בורג, בקשה לשלול מסטולר את רשיונו למשך שנתיים.

שלא כדוגמת התובע הכללי, התלונן שיבה רשמית בפני השר גם על שתי הרופאות. בורג הספיק עדיין למנות ועדה לסטולר בת' לונה זו, אך את המלצותיה כבר לא קבל. השמועות: המלצות הועדה לא יניקו מכל חסא את שתי הרופאות.

זיופים

לא כל כך קל

אליהו לוי (45) היה יהודי אדוק שעסק במסחר ביצים באחד הרחובות הצרים של יפו. כעסק משנה, בחר יהלחת סכומי ספק, בריבית הגונה. כאשר ביקשה מרים פרידלנדר, הושכת (המשך בעמוד 12)

על ידי החברות הבין-עירוניות הגדולות פוטרו עם גמר הגאות הכלכלית בכיס האזרח. תקציב מלחמתי. קהל הנוסעים הת' בוגן מתוך שביעות רצון במודעות המוש' כות של אילה, הן מתוך שמחה לאידם של נהגי הסקסי, הן מתוך תקוה לנוחיות גר' ספת תמורת שלושים פרוטות. מי ששבץ פחות נחת היה המקשר, שראה סכנה חמורה לעצמדת המגנופולין שלו. מי עס שמפיטת הש' מועה על השרות החדש, הזעיק את כל ה' גורמים, ניסה לחסלו, עוד בטרם נולד.

מפונקים מתקופת שליטתם הבלתי מעור'רת על מפרנטיהם הנוסעים, החלו אנשי המקשר לתת בטוי גלוי לרגשותיהם, הב' טיחו בשיחות פרטיות, להדביר את אנשי ה' מוניות. אמר חבר חותיק: "יש לנו הכוח לדפוק אותם כמו כלום!" השמועה אחרי וידי תוקפני זה: הכחנה איננה רק למכר' ניות הדיול הענקיות, כי אם גם לסכום ניכר, המתבטא בכמה עשרות אלפי לירות, שהמקשר הקציב, כביכול, למטרה מלחמתית זו.

האיום באלימות לא נשאר בגדר שמועה. קם חבר הגהלת המקשר בשיבת ועדת ה' תנועה העירונית, הודיע בפנים זועפות: "עוד יישפך פה דם!"

קשה לכוזנו. האימים לא הרתיעו את אנשי אילה, שצנצחו את מכונותיהם, יצאו בתהלוכה איטית דרך רחובות העיר. טענו הם כלפי המקשר: בעבר שדו אף הוא קן מוגנופוליסטי של חברה אחרת, כאשר תוך תגרות דמים עם אגד, ספח לעצמו את הקן ירושלים — באר שבע. זעקו נציגי המקשר ב'שיבת האגודה המקצועית של פועלי ההר' בלה: "זה שונה. כעת קשה אפילו לנו." ענה חבר אילה, לפי רוח הומן: "קשה לך? גם לי קשה!"

דרכי חיים

לחולה בדוי - קצת קוקאין

רוקח מחזוי, מפקח מטעם משרד הבריאות, עשה לפני כשלוש שנים את סיבובו הרגיל לבקורת בתי המרקחת בתל-אביב. בבית מר' קחת רות נטל לידו את ספר הסמים המסר' כנים, בו צריכה להרשם כל תנועה של חר' מרים אלה, מצא, כי משהו אינו כשורה. היה מתפקיד אותו מפקח לבדוק את מחסן ה' סמים, את נכונות הרישום, ואת המתכונים לפיהם רשאי הרוקח להוציאם, והחייבים להיות חתומים על ידי רופא.

זמן קצר אחרי הבדיקה השגרתית הזאת, ישב הרוקח, יפים סטולר, מאחורי סורג' בית הסוהר, גידון לשלש שנים. לפני זה, עוד הספיק להשמיד את כל יתר המתכונים, למ' רות ההוראה המחייבת לשמרם לתקופות ארוכות. התברר במשפט כי נהג לזייף מת'

אנו מעתון המשטרה. בבקשה לחייך..